

Kaip aš tapau....

Jos sielvartas iškrito iš balkono ir sudužo į gabalus, jai reikėjo naujo sielvarto. Nuėjau su ja į turgų, bet kainos buvo kosminės, tad patariau įsigyti naudotą sielvartą. Netrukus radome vieną – puikios būklės, tik truputį per didelį. Jis priklausė jaunam poetui, kuris nusižudė praeitą vasarą – paaiškino pardavėjas. Jai tas sielvartas patiko ir nusprendėme įsigyti. Pasiderėjome su prekeiviu dėl kainos, jis sakė – jei tik pirsime sielvartą, dar pridėsiąs už dyką nerimo iš šešto dešimtmečio,. Mes sutikom, džiaugiasi tuo netikėtu nerimu. Ji pajuto ir tarė: „Jis tavo“. Paėmiau jį, įsimečiau į krepšį ir išėjome. Tik vakare jį prisiminiau, išsitraukiau, įdėmiai apžiūrėjau. Geros kokybės, puikios būklės, nors naudotas beveik pusę amžiaus. Prekeivis turbūt nesuvokė jo vertės, kitaip nebūtų pridėjęs už dyką prie menkaverčio jauno poeto sielvarto. Labiausiai man patiko, kad tai buvo egzistencinis nerimas – meistriškai padarytas, rafinuotas, išskirtinio grožio. Tikriausiai priklausė eruditui intelektualui ar buvusiam kaliniui. Ėmiau juo naudotis ir mane nuolat ėmė lydėti nemiga. Ėmiau karštai palaikyti taikos derybas ir lioviausi lankęs gimines. Mano knygų lentynose vis daugėjo memuarų, daugiau nereiščiau garsiai savo nuomonės, tik ypatingomis progomis. Žmonės tapo man mielesni nei tautos, mane apėmė visuotinis nuobodulys, bet labiausiai pastebėjau viena – tapau poetu.

Ghayath Almadhoun

Translated from English by: Marius Burokas